

El meu lloc és a fora

El Parlament de Catalunya és molt gran. Com tots els palaus amb sostres eters, costa d'escalfar, i sovint hi fa fred. Els primers dies m'hi perdia. Aconseguia arribar fins als despatxos del grup d'Esquerra Republicana després d'haver fet una excursió improvisada per tot l'edifici. Hi he descobert racons i detalls que tard o d'hora escriuré i descriuré.

Cada matí, en entrar al Parlament per la porta principal, m'aturava algun mosso. ?On va??. Jo responia amb la boca petita, morta de vergonya: ?Sóc diputada?. I el mosso en qüestió feia cara de perdó i se'm quadrava. Estranyesa absoluta.

Fins que un dimarts vaig aprendre a anar al meu despatx sense extraviar-me pel camí. L'endemà, el mosso va deixar de preguntar-me on anava. Ja es devia haver estudiat les fotos dels diputats de la nova legislatura.

El dijous d'aquella setmana vaig entrar al Parlament com si fos casa meva. Començava a tenir apamat l'espai i els passadissos. Parlava amb naturalitat de les ?pe-erres? per referir-me a les propostes de resolució.

I ara que poc o molt ja sé quin és el lloc i el nom de cada cosa, se m'ha fet encara més evident que en un palau sempre sempre sempre em sentiré desubicada. Tenien raó els col·legues periodistes que m'advertien que no m'hi sabia veure, ocupant un escó de l'hemicicle. El que no podia imaginar ningú és que l'angoixa de saber-me en el lloc equivocat m'arribaria a superar del tot.

La decisió de plegar (potser la més difícil que he pres mai) pot semblar precipitada, però és l'única sortida honesta que se m'acut. Estic immensament agraïda als companys d'Esquerra Republicana de Catalunya per haver-me donat l'oportunitat de tastar la política en primera persona, com a independent dins les seves llistes. Sens dubte, ERC és ara i aquí la garantia que ens encaminem cap a l'alliberament nacional. Ho he confirmat de primera mà: els votants d'ERC-Catalunya Sí van fer l'aposta adequada, van confiar en la millor opció possible. Però a mi, si de cas, em toca entrar al Parlament per la porta de la dreta, allà on t'escanegen la motxilla i et fan deixar el document d'identitat d'una nació que no és la nostra. Més que votar, em toca escriure la crònica de les votacions.

Per sort, el procés sobiranista reclama que l'impulsem entre tots, des de dins i des de fora. La política activa és avui més necessària que mai, però jo no sóc d'eixe món. Em sap un greu infinit i demano disculpes a tothom que calgui, però em veig incapaç d'empènyer a favor de la independència des del cantó erroni. De feina a fer n'hi ha molta i a tot arreu, i he vist claríssim que el meu paper és pressionar els partits polítics des de la societat civil. Tenim un país per alliberar i no és el moment de perdre el nord.